

Осиротілі музи.На небезпечній дорозі

КУПИТИ

Ці діти сім'ї Танґе - дивні сироти. Їхній батько загинув на війні, мати кинула їх заради уявної Іспанії. У квітні 1965 року під час сімейної зустрічі, яка нагадує радше похорон, на поверхню виринають їхні давно замовчувані сімейні таємниці. У кожній родині одного разу прокидається театр крові.

За кілька годин до шлюбу молодшого брата троє братів опинилися на узбіччі дороги після автомобільної аварії. Карл, Амброзій та Віктор занурюються у свої дитячі спогади та дорослі клятви, шукають пояснень свого ставлення до загиблого багато років тому на цьому ж місці батька. І приходять до висновку, що все, що з ними відбувається, - плата за їхнє ставлення до батька.

КОЛЕКЦІЯ ТЕАТРАЛЬНА

Мішель Марк Бушар
Осиротілі музи
На небезпечній дорозі

З ФРАНЦУЗЬКОЇ ПЕРЕКЛАВ
РОСТИСЛАВ НЕМЦЕВ

Анотація

Ці діти сім'ї Танге — дивні сироти. Їхній батько загинув на війні, мати кинула їх заради уявної Іспанії. У квітні 1965 року під час сімейної зустрічі, яка нагадує радше похорон, на поверхню виринають їхні давно замовчувані сімейні таємниці. У кожній родині одного разу прокидається театр крові.

За кілька годин до шлюбу молодшого брата троє братів опинилися на узбіччі дороги після автомобільної аварії. Карл, Амброзій та Віктор занурюються у свої дитячі спогади та дорослі клятви, шукають пояснень свого ставлення до загиблого багато років тому на цьому ж місці батька. І приходять до висновку, що все, що з ними відбувається, — плата за їхнє ставлення до батька.

Усі права застережені. Жодну частину цього видання не можна перевидавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати в будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це **ТОВ «Видавництво Анетти Антоненко»**.

Les Muses orphelines © 1989, Leméac Éditeur (Montréal, Canada)

Le Chemin des passes-dangereuses © 1998, Leméac Éditeur (Montréal, Canada)

Toute adaptation ou utilisation de cette oeuvre, en tout ou en partie, par quelque moyen que ce soit, par toute personne ou tout groupe, amateur ou professionnel, est formellement interdite sans l'autorisation écrite de l'auteur ou de son agent autorisé. Pour toute autorisation, veuillez communiquer avec l'agent autorisé de l'auteur : John C. Goodwin et ass., 839, rue Sherbrooke Est, bureau 200, Montréal (Québec) H2L 1K6.

ISBN 978-617-553-066-5

ISBN 978-617-7192-29-8 (Серія «Колекція театральна»)

© Ростислав Нємцев, український переклад, 2019

© «Видавництво Анетти Антоненко», 2019

Осиротілі музи

Моїм сестрам Люс, Каролін і Клодін...
І на теплий спогад про Жозе.

Персонажі

КАТРІН ТАНҒЕ: старша сестра, 35 років. Вчителька в початковій школі у Сен-Дюджер де Мілот.

ІЗАБЕЛЬ ТАНҒЕ: молодша сестра, 27 років. Обслуга на вході до Парку Небезпечних Путівців.

ЛЮК ТАНҒЕ: брат, 30 років. Псевдописьменник.

МАРТІН ТАНҒЕ: середульша сестра, 33 роки. Капітан на службі у Збройних силах Канади на базі Баден-Зьоллінген.

Декор

Вітальня в сільському будинку. До неї ведуть двері. Сен-Людгер, Лак-Сен-Жан, квітень 1965 року.

Дія перша

Сцена 1

Велика Субота. Пообідня пора.

Катрін проводить інвентаризацію жіночої валізи.

КАТРІН: Три шарфи, три червоних шарфи, дві блузи з орнаментом...

ІЗАБЕЛЬ (*входить знадвору із сумкою*): Я забула час.

КАТРІН: Двері! Бісова Ізабель! Нас тут просто засипле живцем...

Катрін зачиняє двері.

ІЗАБЕЛЬ: Пішки до села — пів години.

КАТРІН: Щоб тут прибрати, то тре' не мітла, а ціла лопата.

ІЗАБЕЛЬ: Я купила твою шинку. (*Пауза.*) Я забула час. Буває.

КАТРІН: Двадцять сім років, а двері зачиняти не навчилася. Чи хочеш, щоб мочарі захопили всю хату, перш ніж ти додумаєшся зачинити двері? Кажу ж, я отримала гарний спадок! Десять акрів піску з будинком на пагорбі, який мамунька мала всі підстави називати Голгофою. Десять акрів піску з вітром, із собачим холодом, а дівка у двадцять сім років не здатна зачинити двері.

ІЗАБЕЛЬ: Я купила твою шинку.

КАТРІН: То в тебе ще мали залишитися гроші.

Ізабель віддає їй гроші.

ІЗАБЕЛЬ: Шинка коштувала долар двадцять три. Ти дала долар п'ятдесят. Тримай свої двадцять сім центів. (*Віддає їх*

Катрін. Катрін повертається до інвентаризації валізи.) Ти не поспішаєш їх заховати. Треба, щоб ти купила мені рушницю. Ризиковано ж ходити з такими грішми нашими путівцями.

КАТРІН: Віддаси мені свій зарплатний чек. Бо вже запізнюєшся з оплатою за харчування. Одна... три... шість пар шкарпеток.

ІЗАБЕЛЬ: Ніхто не приходив, поки мене не було?

КАТРІН: Увімкни голову! Коли тут проїжджає машина, це вже подія.

ІЗАБЕЛЬ: Катрін, досить уже мене очорняти. Я забула час!

КАТРІН: Піти отак роздягнутою. Посеред відлиги! *(Пауза.)* «У квітні не скидай жодної шматини...»

ІЗАБЕЛЬ: «...у травні не розпинай одежину. В червні, липні й серпні не чманій, а збирай лютя на зиму». Вони ж, мабуть, сміються з тебе, оті твої учні?

КАТРІН *(продовжує займатися інвентаризацією)*: Чула б тебе мамуня.

ІЗАБЕЛЬ: Та вона чує, не переживай так, вона мене чує.

КАТРІН: Двері! *(Ізабель зачиняє двері.)* Два рази перебирала... а іспанської спідниці таки бракує!

ІЗАБЕЛЬ: То він натягнув її на себе.

КАТРІН *(нажахано)*: Сподіваюсь, він не пішов у село, вдягнутий у неї? Я не бачила, щоб він виходив.

ІЗАБЕЛЬ: Бо перебирала мамуньчині речі?

КАТРІН: То він іще не пішов?

ІЗАБЕЛЬ: Ненавиджу, коли ти відповідаєш запитанням на запитання! *(Пауза.)* Ні, не пішов. Я бачила його у мочарах. Писав там щось. Чому ти хотіла, щоб я повернулася до вечереї?

КАТРІН: Ти ще раз підеш у село.

ІЗАБЕЛЬ: Ти думаєш, що я коняка? Поїдь на машині!

КАТРІН: Мені ще шинку готувати!

ІЗАБЕЛЬ: У мене гості.

КАТРІН: Хто там іще?

ІЗАБЕЛЬ: Гості!

КАТРІН: Ти віднесеш валізу до громадського центру допомоги. Я не могла її тобі дати раніше, бо він був удома!

ІЗАБЕЛЬ: А! Он воно що! Скористаємось нагодою, поки його нема, а потім він зненавидить мене, коли ти скажеш, що то була я, що це я винесла і віддала мамуньчині речі?

КАТРІН: Неси валізу. Бо він повернеться. Якщо віднесеш ти, то він не психуватиме. *(Пауза.)* Я казала йому, що викину весь той одяг, якщо він ходитиме в ньому надворі. Мені не заважає, коли він перевдягається... але вдома.

ІЗАБЕЛЬ: Він три роки носа сюди не показував.

КАТРІН: То поїде і все забуде...

ІЗАБЕЛЬ: Ти могла б постаратися й не грати йому на нервах.

КАТРІН: ...а нам тутки жити, з людьми, у яких пам'ять така ж довга, як підручник історії.

ІЗАБЕЛЬ: Він каже, що ми його надихаємо. Що ми його «музи». Музи — це жінки, які допомагають комусь знайти ідеї. Він так каже. Каже, допоможемо йому дописати його книжку *«Листи королеви Іспанії до свого сина»*.

КАТРІН: Коли? Він же почав її років з десять тому! Та більше... йому було одинадцять, коли я сказала, що йому краще записувати те, що твориться у нього в голові, ніж одягатись, як мамунька. Треба було мені бути не такою добренькою. А дати по потилиці й віддати валізу біднякам! Іди, поки він не повернувся. Давай, іди!

ІЗАБЕЛЬ: Спали її! Викинь на смітник!

КАТРІН: Якби мамунька тебе почула.

ІЗАБЕЛЬ: Вона чує.

КАТРІН: Вона присвятила себе тому, щоб роками грати на органі кожної святої меси. І спалити її одяг просто серед посту!

(Пауза.) Тому що ти покликала його? Якщо покликала через гроші, дарма. У нього їх нема.

ІЗАБЕЛЬ: Дістала вже зі своїми грішми! Я скучала за ним.

КАТРІН: Мені краще скучати за ним, ніж щоб він був тут. Я роками розказувала всім у селі, що він змінився.

ІЗАБЕЛЬ: Male брехло!

КАТРІН: А ще казала, що він видасть свою книжку. Мені вдалось їх переконати, що він не настільки оглашений, як вони про нього думали. І треба ж було тобі його покликати. Захотілось їй чогось сугубого.

ІЗАБЕЛЬ: Стій.

Виходить.

КАТРІН: Ізабель, іди, поки не стемніло. Бо скоро ж повернеться.

ІЗАБЕЛЬ (*повертається з маленьким зошитом і олівцем*): Що значить «сугубе»?

КАТРІН: Накинь щось на плечі, замерзнеш же!

Ізабель не рухається і постукує ногою.

ІЗАБЕЛЬ: Що значить «сугубе»? «Коли знаєш, що значать слова і як ними користуватися, почуваєшся вільнішим і ближчим до правди». Це він так сказав.

КАТРІН: «Сугубе» значить «щось, що не є звичним», «щось новеньке».

ІЗАБЕЛЬ (*пише у зошиті*): Правда. Коли він приїжджає сюди, то все стає незвичним. «Сугубе», там «г»?

КАТРІН: Так, звичайне «г».

ІЗАБЕЛЬ: «Е» чи «о»?

КАТРІН: «Е», звичайно. (*Роздратовано.*) Йому тутки нема місця. «Тутки» — т-у-т-к-и!

ІЗАБЕЛЬ: Якщо ти скажеш йому поїхати, я поїду з ним.

КАТРІН: Ти знаєш не гірше за мене: він себе поводить так, що не може бути найкращою компанією для молодої жінки.

ІЗАБЕЛЬ: О, то я вже стала молодою жінкою. Зміна як для недорозвиненої.

КАТРІН: Ти просто хвора, Ізабель.

ІЗАБЕЛЬ: Так уміти викручуватись, ну прям як вуж, ма'ть, давно не показувала свої принади своєму хлопцеві!

КАТРІН: Ізабель! Хіба можна так говорити зі своєю сестрою у Святу Суботу!

ІЗАБЕЛЬ: З ким ти зустрічаєшся? А, так, пан доктор Лемйо. Треба зазначити, він на твої принади дивиться цілісінькі дні. Ти кинула сержанта Клаво задля доктора! У тебе з'являється елегантність. Ти перепробувала всі роботи, які тільки є у Сен-Людгері! Гарна сімейка! Хвора, монгол і шльондра!

КАТРІН: Ізабель, ходи сюди! *(Небезпечно ласкаво.)* Що таке, Ізабель? Ти зазвичай така добра, така ніжна...

ІЗАБЕЛЬ: ...Така невинна, така тупа.

КАТРІН: Ізабель, Катрін тобі дещо скаже, але мені не хотілось би це повторювати. Ізабель...

ІЗАБЕЛЬ: Пишні слова. Якщо ти сама не здатна зробити брудну роботу, то не проси інших бруднитися замість тебе! Я не відноситиму валізу, ясно?

КАТРІН: Трішки поваги! Сьогодні Свята Субота!

ІЗАБЕЛЬ: Ти помішалася зі своїм постом! Окрім завтрашнього розладу травлення від шинки та шоколаду, я не бачу нічого, щоб могло ще раптом змінитися, щоб я заговорила до тебе з повагою!

КАТРІН: Що ж, треба нагадати, що я зробила для тебе, відколи померла мамуня? Невдячна!

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте,
будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ